

La Bauma i la vall dels unicorns

La Bauma tenia sis anys i una imaginació tan gran que no li cabia dins del cap. Per això, quan jugava, una cadira podia convertir-se en un vaixell, el passadís de casa era un riu ple de cocodrils i les sabatilles velles del seu pare es transformaven en dos conills dormilegues.

Una tarda, mentre passava uns dies a casa de l'àvia, la Bauma va sortir al jardí a buscar pedres boniques. En va trobar una de rodona, una altra de vermellosa i una de tan blanca que semblava un trosset de lluna.

Estava a punt de tornar a casa quan va sentir un soroll darrere d'un roser.

—Ring-ring!

La Bauma va apartar amb cura les branques.

A terra hi havia una campaneta daurada. Era tan petita que li cabia al palmell de la mà. Tenia gravada una estrella i estava lligada a un fil de color violeta.

—D'on has sortit? —va preguntar la Bauma.

La campaneta, és clar, no va respondre.

La nena la va fer sonar.

—Ring-ring!

Aleshores, les flors del jardí van obrir els pètals de cop. Les fulles van començar a giravoltar i una llum violeta va sortir de sota el roser. La claror es va fer cada vegada més gran fins a formar una porteta.

A l'altra banda hi havia un bosc d'arbres blaus.

La Bauma va mirar cap a la casa de l'àvia. Després va tornar a mirar la porta. Podia sentir una música llunyana, com si les gotes de pluja toquessin campanetes de vidre.

—Només hi faré una ullada —va decidir.

Va travessar la porteta.

De seguida, aquesta es va tancar darrere seu.

La Bauma es trobava en un bosc meravellós. Els troncs dels arbres eren blaus, les fulles brillaven com estrelles i uns bolets grocs il·luminaven el camí. Per damunt del seu cap volaven papallones transparents.

De sobte, una figura diminuta va baixar disparada entre les branques.

—Vigila! Aparteu-vos! No sé frenar!

La Bauma va fer un salt enrere.

La figureta va caure de cap dins d'un bolet. Només li sobresortien les cames.

—Estàs bé? —va preguntar la nena.

Va estirar-la amb molta cura i va descobrir una fada no gaire més gran que una cullera. Duia un vestit fet amb pètals verds, tenia els cabells rinxolats i unes ales platejades.

—Estic perfectament —va assegurar la fada mentre s'espolsava—. Potser una mica torta, però perfectament.

—Com et dius?

—Em dic Espurna. Soc missatgera de la reina de les fades. Bé, encara estic aprenent a ser-ho. I tu deus ser la valenta que ha fet sonar la campaneta.

—Em dic Bauma. Però no sabia que la campaneta fos màgica.

—Les coses més màgiques gairebé mai ho semblen.

L'Espurna va volar al voltant de la Bauma i es va quedar mirant-la amb els braços plegats.

—Tens sis anys?

—Sí.

—Magnífic! La profecia deia que vindria algú de sis anys.

—Quina profecia?

La fada va obrir la boca per respondre, però un tro va ressonar per tot el bosc.

El cel es va tornar gris. Les papallones es van amagar sota les fulles i els bolets van apagar la seva llum.

—No tenim gaire temps —va dir l'Espurna—. Vine amb mi.

La Bauma va seguir la fada per un corriol. Van travessar un pont fet d'arrels i van passar al costat d'un estany on els peixos nedaven per l'aire en lloc de fer-ho dins de l'aigua.

Finalment, van arribar a una clariana.

Allà les esperaven tres unicorns.

El primer era blanc i tenia una crinera de colors. El segon era petit, rodonet i de color taronja. El tercer era alt, de pelatge negre i amb la banya platejada.

—Ella és la Bauma —va anunciar l'Espurna.

L'unicorn blanc va abaixar el cap.

—Benvinguda a Fantasia. Em dic Llum.

—Jo soc en Tro —va dir l'unicorn negre.

El més petit va fer una volta al voltant de la Bauma.

—I jo em dic Mel! Saps córrer molt de pressa? T'agraden les pomes? Has volat mai sobre un núvol? Jo una vegada vaig intentar mossegar un arc de Sant Martí. Té gust de sabó.

—Mel! —el va renyar la Llum.

—Què? És informació important.

La Bauma va riure, però de seguida va veure que els unicorns semblaven preocupats.

—Per què necessiteu algú de sis anys?

La Llum va assenyalar una muntanya que s'alçava darrere del bosc. Al cim hi havia un castell envoltat per núvols foscos.

—Fantasia vivia protegida per la Gran Estrella. La seva llum donava color a les flors, música als rius i màgia a les fades i als unicorns. Però aquesta matinada l'estrella ha desaparegut.

—Algú l'ha robada? —va preguntar la Bauma.

—No ho sabem —va respondre en Tro—. Només hem trobat unes petjades que van cap al castell de les Ombres.

La Bauma va observar el castell.

—Qui hi viu?

Els tres unicorns i l'Espurna es van mirar.

—El Gegant de la Boira —van contestar alhora.

La Bauma va empassar saliva.

—És molt dolent?

—És molt gran —va dir l'Espurna.

—És molt rondinaire —va afegir la Llum.

—I té una porta enorme —va dir en Mel—. Les portes enormes sempre amaguen coses importants. O formatges enormes.

—No sabem si és dolent —va explicar en Tro—. Ningú s'ha atrevit a acostar-s'hi des de fa molts anys.

Un altre tro va sacsejar el cel. Algunes fulles van perdre el color i van caure dels arbres.

La Bauma va agafar amb força la campaneta.

Tenia por, però també sabia que, si no recuperaven l'estrella, aquell món meravellós desapareixeria.

—Anem al castell —va dir.

La Llum es va agenollar perquè la Bauma pogués pujar al seu llom. En Tro i en Mel es van col·locar al seu costat, i l'Espurna es va amagar entre els cabells de la nena.

Els unicorns van començar a córrer.

Van travessar el bosc a tota velocitat. Les seves peülles no tocaven gairebé mai a terra. Quan van arribar a la vora d'un barranc, la Bauma va pensar que s'aturarien.

Però la Llum va saltar.

Durant uns instants, van volar.

La Bauma va veure el bosc sencer sota els seus peus. Més enllà hi havia muntanyes de cristall, rius daurats i pobles amb cases construïdes dins de carabasses gegants.

Van aterrar a l'altra banda del barranc.

—Una altra vegada! —va cridar la Bauma.

—Quan hàgim salvat Fantasia —va prometre la Llum.

El camí es va anar fent més estret fins que van arribar al riu dels Murmuris. L'aigua era de color lila i el pont havia desaparegut.

—Abans hi havia un pont de pedra —va dir en Tro.

Del riu va sortir una veu:

—Per travessar em necessitareu, però abans una cosa em donareu.

L'Espurna es va acostar a l'aigua.

—Què vols?

—Un record feliç —va respondre el riu.

—Si te'l donem, l'oblidarem? —va preguntar la Bauma.

—No. Els bons records creixen quan es comparteixen.

La Bauma va pensar en un record. En tenia molts: les abraçades de la seva família, els jocs amb els amics, les nits de contes…

Finalment, es va agenollar a la riba.

—Recordo el dia que vaig aprendre a anar amb bicicleta. Al principi queia tota l'estona, però no em vaig rendir. Quan ho vaig aconseguir, vaig sentir que podia arribar a qualsevol lloc.

El riu va brillar. De l'aigua van sorgir sis grans nenúfars que formaven un camí fins a l'altra riba.

—El teu record parla de valentia —va murmurar el riu—. Podeu passar.

Van saltar d'un nenúfar a l'altre. En Mel va intentar beure una mica d'aigua i el riu li va fer pessigolles al nas.

—Atxim! —va esternudar l'unicorn.

De la seva banya en van sortir tres bombolles, una sabata i una granota amb corona.

—Això no m’havia passat mai —va dir en Mel.

—Jo no he vist res —va assegurar la granota abans de saltar al riu.

Quan van arribar al peu de la muntanya, el camí estava bloquejat per una paret d’espines. Eren tan altes com arbres i es movien com serps.

La Llum va tocar les espines amb la banya, però la seva màgia era massa feble.

En Tro va intentar obrir-les amb la seva força, però com més empenyia, més s’embolicaven.

L’Espurna va escampar pols de fada. Només va aconseguir que les espines esternudessin.

—Potser no volen que les trenquem —va dir la Bauma—. Potser només necessiten que els ho demanem.

La nena es va acostar a la paret.

—Espines, hem d’arribar al castell per recuperar la Gran Estrella. Ens deixaríeu passar, si us plau?

Les espines van deixar de moure’s.

Una rosa petita va florir davant de la Bauma.

—Feia molt de temps que ningú ens ho demanava amb amabilitat —va dir la flor.

Les espines es van separar i van obrir un túnel.

—Gràcies! —va exclamar la Bauma.

—Torna quan vulguis —va respondre la rosa—. Però porta aigua. Aquí dalt fa una calor terrible.

El grup va pujar per la muntanya fins a arribar al castell. La porta era encara més enorme del que havien imaginat. A la fusta hi havia gravats sols, llunes i estrelles.

En Tro hi va donar tres cops.

Bum! Bum! Bum!

La porta es va obrir lentament.

Dins del castell tot era fosc. La Bauma va fer sonar la campaneta i una petita esfera de llum va aparèixer al seu costat.

Van avançar per un passadís ple de teranyines. Al final van trobar una sala immensa.

Al mig hi havia el Gegant de la Boira.

Era tan alt que el cap gairebé li tocava el sostre. Tenia una barba grisa, un abric ple de butxaques i unes botes grosses com barques.

Entre les seves mans sostenia la Gran Estrella.

—Deixa l’estrella! —va exclamar en Tro.

El gegant es va girar. Els seus ulls eren grossos, però no semblaven enfadats. Semblaven tristos.

—Marxeu —va dir amb una veu que va fer tremolar les finestres.

—L’estrella no és teva —va dir la Llum—. Sense la seva claror, Fantasia desapareixerà.

—Ho sé.

—Llavors, per què la vas robar? —va preguntar l'Espurna.

El gegant va mirar l'estrella. Una llàgrima li va relliscar per la galta i es va convertir en boira abans d'arribar a terra.

—Jo no l'he robada. La vaig trobar davant del castell.

La Bauma va baixar del llom de la Llum.

—Per què ha caigut del cel?

—Perquè s'estava apagant —va explicar el gegant—. La Gran Estrella s'alimenta de les rialles, els somnis i l'amistat dels habitants de Fantasia. Però tothom ha deixat de compartir la seva màgia. Les fades només viuen amb les fades. Els unicorns només corren amb els unicorns. Els follets amaguen els seus tresors i les sirenes canten totes soles.

La Gran Estrella va parpellejar dèbilment.

—He intentat donar-li escalfor —va continuar el gegant—, però jo visc sol i no tinc prou records feliços per encendre-la.

La Bauma es va acostar a ell.

—Per què vius sol?

El gegant va abaixar el cap.

—Tothom em té por. Quan m'acosto a un poble, les criatures fugen. Fa molts anys que ningú truca a la meva porta.

La Bauma va mirar els seus amics. Havien anat fins allà convençuts que trobarien un enemic, però havien trobat algú que necessitava ajuda.

—Potser podem encendre l'estrella entre tots —va proposar.

—Com? —va preguntar l'Espurna.

—El riu ha dit que els bons records creixen quan es comparteixen.

La Bauma va posar una mà damunt de l'estrella i va recordar el dia de la bicicleta. La seva valentia es va convertir en un petit raig vermell.

La Llum va recordar la primera vegada que havia corregut sota la pluja. De la seva banya va sortir una llum blava.

En Tro va pensar en els seus amics. Un raig platejat es va unir als altres.

En Mel va recordar el dia que havia intentat tastar un arc de Sant Martí. La seva rialla va omplir tota la sala i va fer aparèixer una llum taronja.

L'Espurna va recordar que, malgrat que encara estava aprenent a volar, la reina havia confiat en ella per portar la campaneta. Les seves ales van deixar anar centenars de punts verds.

Però l'estrella encara no brillava prou.

—Falta el teu record —va dir la Bauma al gegant.

—Jo no en tinc cap.

—Segur que sí. Busca'n un de petit.

El Gegant de la Boira va tancar els ulls.

Va recordar una nit molt antiga en què, des de la finestra del castell, havia vist un estel fugaç. Havia demanat un desig: trobar algun dia uns amics amb qui compartir casa seva.

El record va sortir del seu cor com una llum violeta.

Quan totes les llums es van unir, la Gran Estrella es va encendre.

Una claror immensa va sortir per les finestres, va baixar per la muntanya i es va estendre per tot Fantasia. Els arbres van recuperar els colors. Els rius van tornar a cantar. Les flors van obrir-se i les fades van sentir de nou la màgia dins de les ales.

La Gran Estrella va enlairar-se i va tornar al cel.

El gegant va somriure.

—Ho hem aconseguit! —va cridar la Bauma.

En Mel va començar a saltar.

—Festa! Una aventura com aquesta necessita pastissos!

Aquella nit, totes les criatures de Fantasia es van reunir davant del castell. Hi havia fades, unicorns, follets, sirenes amb sabates plenes d’aigua, dracs diminuts i ocells amb cues d’estrella.

El Gegant de la Boira va preparar una taula llarguíssima. Va servir sopa de núvol, galetes de lluna i un pastís tan gran que en Mel va haver de pujar-hi al damunt per posar-hi una cirera.

Ningú va fugir del gegant. Al contrari, tots volien conèixer-lo.

—Pots venir a visitar-nos quan vulguis —li va dir la reina de les fades.

—Al nostre prat hi ha espai per a unes botes tan grosses com les teves —va afegir la Llum.

El gegant va plorar d'alegria. Aquesta vegada, les llàgrimes no es van convertir en boira, sinó en petites estrelles.

Quan la festa es va acabar, l'Espurna va acompanyar la Bauma fins a la porteta màgica.

—Tornaré a veure-us? —va preguntar la nena.

—Sempre que Fantasia et necessiti, la campaneta sonarà —va respondre la fada.

En Tro i la Llum es van acomiadar amb una reverència. En Mel va donar a la Bauma una poma daurada.

—És per al viatge. O per si trobes un drac amb gana. O per si tu tens gana. En realitat, no sé per a què serveix, però és molt bonica.

La Bauma va abraçar els tres unicorns i va travessar la porteta.

Va tornar a aparèixer al jardí de l'àvia. El sol encara no s'havia amagat i semblava que només haguessin passat uns minuts.

—Bauma, ja has trobat pedres boniques? —va preguntar l'àvia des de la finestra.

—Sí! I també he trobat una cosa molt millor!

La nena va obrir la mà per ensenyar-li la campaneta, però havia desaparegut.

Al seu lloc hi havia la poma daurada.

Aquella nit, la Bauma la va deixar damunt la tauleta. Abans d’adormir-se, va mirar per la finestra.

Al cel hi havia una estrella que brillava més que totes les altres. Al seu costat va passar volant una figura diminuta que no sabia frenar.

—Fins aviat, Espurna —va murmurar la Bauma.

I, des de molt lluny, va sentir una campaneta.

—Ring-ring!